

Моравою и Тимокомъ и между Ибромъ и Болгарскою Моравою, въ послѣдствіе (съ конца XII или начала XIII вѣка) осербившуюся, и доходило до южной Албаніи (Вагенеты); на Ю. оно имѣло поселенія въ Ѳессаліи (Велигостиче) и Мореѣ (Езерце, Маняки и Мильчаны) и на С. въ Влахиі (Сѣверяне, Мильчаны): мало-по-малу слились болгаре въ этихъ мѣстахъ съ господствующею народностью; въпрочемъ кое-гдѣ сохранили они и понынѣ свою народность внѣ предѣловъ, нами обозначенныхъ: въ Влахиі ихъ немного и они быстро обрусываются; въ Ѳракіи они живутъ въ колоніи Булгаръ-кой или Руссъ-кой (2,000 душъ) и особенно въ Инджиджисѣ; въ окрестностяхъ Каварны и въ Добруджѣ, вблизи Чернаго моря и озера Разина, находимъ болгарскихъ рыболововъ; по парижкому договору 1856 г. городъ Болградъ (8,000 ж.) и большая часть болгарскихъ колоній въ Буджакѣ или южной Бессарабіи (съ 1829 г.) отишли къ Молдавіи; нѣсколько тысячъ болгаръ поселены издавна въ Малой Азіи въ окрестностяхъ Мраморнаго моря“, стр. 2 и 3.

1867 г.

№ 184.

Струмица.

Християнското население въ Струмица моли прѣзъ 1867 г., чрѣзъ българскитѣ прѣдставители въ Цариградѣ, турското правителство, което да позволи, въ струмишкитѣ училища прѣподаването да става на матерния езикъ на населението, именно на български езикъ. Ето писмото, изпратено заедно съ съотвѣтната просба на струмичани; то се пази сега въ Етнографския музей въ София, инв. № 4590.

До тѣхни-те Благородія Г-да Г-да Представителіе за Болгарскій-тъ духовенъ Въпросъ въ Цариградѣ.

Мы долуподписани-те жителіе отъ Струмица родомъ Българе, отъ много время насамъ като имаме желаніе да начнемъ ученіе на матерній-тъ ни языкъ, колко пжти поискахме да ставиме наше-то желаніе въ дѣло, толкова пжти быдохме възбранени затова отъ нашій-тъ духовній-тъ начяльникъ Іеровея съ разни интриги, въ кои-то потпомагатъ неколко приверженицы, кои-то ся научени да ся прихраняватъ съ народна потъ. При сичко това, что Високославно-то Царско Правителство чрезъ своето Високо рѣшеніе дало отъ